

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	2Cdo/124/2019
Identifikačné číslo spisu:	4213217770
Dátum vydania rozhodnutia:	28.02.2020
Meno a priezvisko:	JUDr. Jozef Kolcun
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2020:4213217770.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v spore žalobkyne P. M., bývajúcej v A., zastúpenej Mgr. Elenou Szabóovou, advokátkou, s o sídlom v Nových Zámkoch, Hlavné nám. 7, proti žalovanej Slovenskej republike, zastúpenej Ministerstvom vnútra Slovenskej republiky, so sídlom v Bratislave, Pribinova 2, o náhradu škody, vedenom na Okresnom súde Komárno pod sp. zn. 15C/312/2013, o dovolaní žalobkyne proti rozsudku Krajského súdu v Nitre z 26. septembra 2018 sp. zn. 5Co/291/2017, takto

rozhodol:

Dovolanie o d m i e t a .

Žalovaná má nárok na náhradu trov dovolacieho konania.

Odôvodnenie

1. Žalobkyňa sa žalobou podanou na Okresnom súde Komárno (ďalej ako „súd prvej inštancie“) domáhala vydania rozhodnutia, ktorým by súd zaviazal žalovanú na zaplatenie 98 600 eur s príslušenstvom, ktoré požadovala z titulu náhrady škody spôsobenej nesprávnym úradným postupom a nezákonným rozhodnutím v konaní E., ktoré bolo vedené na Okresnom riaditeľstve Policajného zboru Komárno (ďalej ako „ORPZ Komárno“).

2. Súd prvej inštancie rozsudkom z 28. marca 2017 č. k. 15C/312/2013-177 vo výroku I. rozhodol tak, že žalobu zamietá a vo výroku II. rozhodol, že žalovaná má nárok na náhradu trov konania. Súd prvej inštancie svoje rozhodnutie odôvodnil tým, že žalobkyňa žiadnym spôsobom nepreukázala, resp. nepredložila žiadne dôkazy a neuviedla žiadne skutkové tvrdenia, z ktorých by vyplynulo, že by jej bola spôsobená škoda či už majetková alebo nemajetková. Vo vzťahu k uplatnenej majetkovej škode uviedol, že táto žalobkyni nijako vzniknúť nemohla, pretože žalobkyňa je od roku 1996 na invalidnom dôchodku a teda rátať majetkovú ujmu zo mzdy a z dní, ktoré by v rokoch kedy prebiehalo konanie mohla odpracovať je irelevantné, pretože predmetné konanie žalobkyni žiadnym spôsobom nebránilo vykonávať zárobkovú činnosť, preto je predpoklad, že ušlý zisk jej nevznikol, pretože na príjem z invalidného dôchodku konanie vplyv nemalo. Vo vzťahu k uplatnenej nemajetkovej ujme konštatoval, že vznik takejto ujmy v konaní preukázaný taktiež nebol, pretože žalobkyňa na preukázanie jej vzniku neuviedla žiadne skutkové tvrdenia a neoznačila žiadne dôkazy. Teda nepreukázala, že konanie polície či vyšetrovateľa by sa odzrkadlilo na jej osobnom, sociálnom živote, či v iných nemajetkových sférach života. Súd prvej inštancie tak uviedol, že ak žalobkyňa nepreukázala všetky predpoklady vzniku

zodpovednosti, čo v danom prípade nepreukázala, tak žalovaná nenesie zodpovednosť za vznik škody. K namietanému nezákonnému rozhodnutiu poznamenal, že nemohlo ísť o zodpovednosť za škodu spôsobenú nezákonným rozhodnutím, pretože k tejto zodpovednosti sa vyžaduje v zmysle § 6 zákona o zodpovednosti za škodu existencia právoplatného rozhodnutia, ktoré bolo zrušené pre jeho nezákonnosť, čo v danom prípade vo veci absentuje. Ani v jednom prípade vyšší orgán nekonštatoval, že by niektoré zo žalobkyňou napadnutých uznesení vyšetrovateľa boli zrušené pre nezákonnosť. Na margo namietanému nesprávnemu úradnému postupu v konaní súd prvej inštancie uviedol, že v konaní nebol vykonaný taký postup, ktorý javí známky nezákonnosti, resp. nesprávosti, čo vyplýva aj z uznesenia generálneho prokurátora SR R. zo 14. decembra 2012. Vzhľadom na to, že žalobkyňa v konaní nepredložila také prostriedky procesného útoku, neuviedla také skutkové tvrdenia a vykonaným dokazovaním nebol preukázaný taký skutkový stav veci, že by preukázala vznik škody a spolu s tým spojenú príčinnú súvislosť medzi vznikom škody a protiprávnym konaním, tak súd prvej inštancie žalobu žalobkyne zamietol.

3. Proti uvedenému rozhodnutiu podala žalobkyňa odvolanie. Krajský súd v Nitre (ďalej ako „odvolací súd“) rozsudkom z 26. septembra 2018 sp. zn. 5Co/291/2017 vo výroku I. potvrdil rozsudok súdu prvej inštancie a vo výroku II. rozhodol, že žalovanej voči žalobkyni nepriznáva nárok na náhradu trov odvolacieho konania. Odvolací súd svoje rozhodnutie odôvodnil tým, že prihliadajúc na obsah súdneho spisu a z neho vyplývajúci skutkový stav, nezistil v postupe súdu prvej inštancie žiadne vady týkajúce sa procesných podmienok a v celom rozsahu sa po skutkovej i právnej stránke stotožnil s dôvodmi súdu prvej inštancie, v ktorom súd dostatočne a presvedčivo zodpovedal na v konaní nastolené otázky majúce pri rozhodovaní o nároku žalobkyne podstatný význam, pričom sa v rozhodnutí vyporiadal aj s podstatnými vyjadreniami strán. Preto v zmysle § 387 ods. 2 CSP sa obmedzil len na skonštatovanie správnosti napadnutého rozhodnutia. Konštatoval, že namietané rozhodnutie nevychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci, ale vychádza z riadne zisteného skutkového podkladu, ktorý súd správne vyhodnotil v zmysle § 191 CSP a po právnej stránke ho aj správne posúdil. Odôvodnenie napadnutého rozhodnutia je jasné a zrozumiteľné, dáva odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany. Na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia odvolací súd uviedol, že ak v zmysle zákona č. 514/2003 Z.z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci nebola u žalobkyne splnená jedna z kumulatívnych podmienok pre priznanie náhrady škody, potom sa už súd prvej inštancie ani nemusel ďalej zaoberať vznikom škody, preukazovaním jej výšky, ani príčinnou súvislosťou medzi nesprávnym úradným postupom alebo nezákonným rozhodnutím a vzniknutou škodou. Vo vzťahu k nároku na náhradu trov odvolacieho konania odvolací súd rozhodol o nepriznaní tohto nároku žalovanej voči žalobkyni, pretože si žiadne trovy neuplatnila a zo spisu jej žiadne trovy nevyplynuli. Vychádzajúc z vyššie uvedeného odvolací súd rozhodol tak, ako je uvedené vo výroku tohto rozhodnutia.

4. Proti uvedenému rozhodnutiu odvolacieho súdu podala žalobkyňa (ďalej ako „dovolateľka“) dovolanie. Svoje dovolanie odôvodnila poukazom na § 420 písm. f) CSP a § 421 ods. 1 písm. a) a písm. c) CSP. Dovolateľka v dovolaní uviedla, že v odvolaní namietala, že argumentácia súdu, ktorou odôvodňuje rozhodnutie nemá oporu vo vykonávanom dokazovaní, vyšetrovacom spise a nereaguje na podanú žalobu. Súd oboch inštancií nebral do úvahy zásadné fakty a to, že trestné stíhanie začal vyšetrovateľ uznesením z 24. novembra 2011, uznesenie bolo zrušené pre nezákonnosť. Rovnako pre nezákonnosť generálny prokurátor SR uznesením R. zrušil uznesenie Okresnej prokuratúry Komárno a uznesenie vyšetrovateľa a to práve z dôvodu porušenia zákona. Uviedla, že ak bolo rozhodnutie zrušené pre porušenie zákona, nemôže súd konštatovať, že absentuje rozhodnutie porušujúce zákon. Konštatovala, že nie je zrejmé, z čoho súd prvej inštancie vyvodzuje, že základné konanie bolo trestným konaním voči jej osobe, keďže v konaní žalobkyňa nemala procesné postavenie obvinenej a trestné stíhanie bolo začaté vo veci a nie proti osobe. Poukázala na to, že súd prvej inštancie sa nevyporiadal ani s tvrdeniami žalobkyne, namietajúcej nesprávnosť úradného postupu - príkladom uviedla výzvu vyšetrovateľa na plnenie (zaplatenie pokuty) pod hrozbou exekúcie, pričom neskôr bolo toto rozhodnutie o uložení pokuty zrušené. Dovolateľka okrem iného vytýka súdu aj nesprávne právne posúdenie. Uviedla, že v odvolaní namietala, že súd prvej inštancie na pojednávaní dňa 28. marca 2017 neurčil v zmysle § 181 ods. 2, ktoré skutkové tvrdenia sú medzi stranami sporné a ktoré sú nesporné, ktoré dôkazy vykoná a ktoré dôkazy nevykoná. Rovnako neuviedol svoje predbežné právne posúdenie veci a vyhlásil dokazovania za skončené. Poukázala na to, že odvolací súd sa nevyporiadal s podstatnými tvrdeniami strany; podstatná

časť rozhodnutia je na piatich stranách a z veľkej časti spočíva v citácii zákonných ustanovení a nie v odpovediach na jednotlivé a konkrétne odvolacie dôvody. Uviedla, že v zmysle právnej ochrany zodpovednosti štátu za škodu totiž zodpovedá, aby každá majetková a nemajetková ujma spôsobená nezákonným zásahom štátu proti občanovi bola odčinená, poukázala pritom na uznesenie dovolacieho súdu sp. zn. 4 MCdo 15/2009. Dovolateľka navrhla, aby dovolací súd rozhodnutie odvolacieho súdu zmenil a tým vyhovel podanej žalobe v celom rozsahu a priznal jej tak trovy celého konania v rozsahu 100 %, resp. aby dovolací súd rozhodnutie odvolacieho súdu zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie.

5. Žalovaná k uvedenému dovolaniu uviedla, že sa v plnej miere stotožňuje s právnym názorom súdu prvej inštancie a odvolacieho súdu. Ich rozhodnutia považuje za vecne správne a náležité odôvodnené. Má za to, že zo strany žalobkyne nedošlo k naplneniu žiadneho z dovolacích dôvodov, čím žalovaná považuje podané dovolanie za neprípustné, nedôvodné a rovnako aj za zmätočné. Uviedla, že žalobkyňa nepreukázala kumulatívne splnenie zákonných podmienok pre priznanie nároku na náhradu škody podľa zákona č. 514/2003 Z.z.

6. K vyjadreniu žalovanej žalobkyňa uviedla, že s podaným vyjadrením nesúhlasí a v celom rozsahu ho odmieta, pretože sa netýka podaného dovolania, nepravdivo opisuje nesporné skutkové stavy a naďalej zasahuje a j d o osobnej integrity dovolateľky s konštatovaniami charakteru, že z akého dôvodu dovolateľka podala dovolanie, čo kedy s čím zamýšľala, čo je mimo kompetencie žalovanej.

7. Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej ako „najvyšší súd“) ako súd dovolací (§ 35 CSP) po zistení, že dovolanie bolo podané včas (§ 424 CSP) a to oprávneným subjektom (§ 427 CSP), zastúpeným podľa § 429 ods. 1 CSP skúmal, či sú splnené aj ďalšie podmienky dovolacieho konania a predpoklady prípustnosti, pričom zistil, že dovolanie je potrebné odmietnuť, nakoľko nie je prípustné.

8. V zmysle § 420 CSP je dovolanie prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov, b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu, c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník, d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie, e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

8.1. V zmysle § 421 CSP je dovolanie prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu, b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

9. Dovolanie prípustné podľa § 420 CSP možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení (§ 431 ods. 1 CSP). Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada (§ 431 ods. 2 CSP). Dovolanie prípustné podľa § 421 CSP možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci (§ 432 ods. 1 CSP). Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia (§ 432 ods. 2 CSP).

10. V danom prípade dovolací súd prioritne posudzoval prípustnosť dovolania, t. j. či boli splnené podmienky stanovené zákonom pre vecné prejednanie dovolania.

11. Odborná spisba rozdeľuje podmienky prípustnosti dovolania na objektívne: a) prípustný predmet, b) lehota na podanie dovolania, c) náležitosti dovolania a na subjektívne, t. j. osoba oprávnená podať dovolanie (Ficová a kol. Občianske procesné právo, Druhé aktualizované a doplnené vydanie, Bratislava, Vydavateľské oddelenie Právnickej fakulty UK, 2008, str. 344).

11.1. V Civilnom sporovom poriadku sú jednotlivé podmienky prípustnosti dovolania upravené nasledovne v ustanoveniach § 420 až § 423 je upravený prípustný predmet, v ustanovení § 427 je stanovená lehota na podanie dovolania, v ustanovení § 428 sú stanovené náležitosti dovolania a v ustanovení § 424 až § 426 sú upravené osoby, ktoré sú oprávnené podať dovolanie.

12. Dovolateľka v danom prípade vyvodzuje prípustnosť a dôvodnosť svojho dovolania z § 420 písm. f) CSP a z § 421 ods. 1 písm. a) a písm. c) CSP. Vo vzťahu k dovolacej námietke vyplývajúcej z § 420 písm. f) CSP namietala, že sudy sa nevyporiadali s tvrdeniami dovolateľky a teda, že rozhodnutie

odvolacieho súdu je nepreskúmateľné a arbitrárne. Rovnako námietka dovolateľky smerovala k tomu, že súd prvej inštancie na pojednávaní dňa 28. marca 2017 neurčil v zmysle § 181 ods. 2, ktoré skutkové tvrdenia sú medzi stranami sporné a ktoré sú nesporné, ktoré dôkazy vykoná a ktoré dôkazy nevykoná.

13. Podľa § 420 písm. f) CSP, dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

13.1. Pod porušením práva na spravodlivý proces v zmysle citovaného ustanovenia treba rozumieť nesprávny procesný postup súdu spočívajúci predovšetkým v zjavnom porušení kogentných procesných ustanovení, ktoré sa vymyká nielen zo zákonného, ale aj z ústavnoprávneho rámca, a ktoré tak zároveň znamená aj porušenie ústavou zaručených procesných práv spojených so súdnou ochranou práva. Ide napr. o právo na verejné prejednanie sporu za prítomnosti strán sporu, právo vyjadriť sa ku všetkým vykonaným dôkazom, právo na zastúpenie zvoleným zástupcom, právo na riadne odôvodnenie rozhodnutia, na predvídateľnosť rozhodnutia, na zachovanie rovnosti strán v konaní, na relevantné konanie súdu spojené so zákazom svojvoľného postupu a so zákazom denegatio iustitiae (odmietnutie spravodlivosti). Z obsahu dovolania vyplýva, že dovolateľka namietala, že odvolací súd neodôvodnil svoje rozhodnutie dostatočne.

14. V súvislosti s námietkou, že rozhodnutie odvolacieho súdu je zmätočné a arbitrárne, dovolací súd v tomto smere odkazuje na stanovisko najvyššieho súdu publikované v Zbierke stanovísk Najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky pod R 2/2016, ktoré je aktuálne a pre súdnu prax použiteľné aj po 1. júli 2016, ktorého právna veta znie: „Nepreskúmateľnosť rozhodnutia zakladá inú vadu konania v zmysle § 241 ods. 2 písm. b/ Občianskeho súdneho poriadku. Výnimočne, keď písomné vyhotovenie rozhodnutia neobsahuje zásadné vysvetlenie dôvodov podstatných pre rozhodnutie súdu, môže ísť o skutočnosť, ktorá zakladá prípustnosť dovolania podľa § 237 ods. 1 písm. f) Občianskeho súdneho poriadku.“

15. Dovolací súd pripomína, že právo na určitú kvalitu súdneho konania, ktorej súčasťou je aj právo účastníka na dostatočné odôvodnenie súdneho rozhodnutia, je jedným z aspektov práva na spravodlivý proces. Účelom odôvodnenia rozhodnutia je vysvetliť postup súdu a dôvody jeho rozhodnutia. Odôvodnenie rozhodnutia odvolacieho súdu navyše musí byť aj dostatočným podkladom pre uskutočnenie prieskumu v dovolacom konaní. Ak rozhodnutie odvolacieho súdu neobsahuje náležitosti uvedené v § 393 CSP, je nepreskúmateľné.

16. Právo na riadne odôvodnenie súdneho rozhodnutia patrí medzi základné atribúty spravodlivého súdneho procesu, ktorá skutočnosť jednoznačne vyplýva z ustálenej judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva. Z judikatúry tohto súdu vyplýva, že na taký argument strany sporu, ktorý je pre rozhodnutie podstatný a rozhodujúci, sa vždy vyžaduje špecifická odpoveď (Ruiz Torija c. Španielsko z 9. decembra 1994, séria A, č. 303-A, s. 12, Hiro Balani c. Španielsko z 9. decembra 1994, séria A, č. 303-B; Georgiadis c. Grécko z 29. mája 1997; Higgins c. Francúzsko z 19. februára 1998). Podľa konštantnej judikatúry Ústavného súdu SR (IV. ÚS 115/03, III. ÚS 209/04) „súčasťou obsahu základného práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy SR je aj právo účastníka na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany; t. j. s uplatnením nárokov a obranou proti takémuto uplatneniu“.

17. V prejednávanej veci sa odvolací súd v odôvodnení svojho (dovolaním napadnutého) rozhodnutia v celom rozsahu stotožnil s dôvodmi rozhodnutia súdu prvej inštancie pokiaľ išlo o skutkové zistenia, vyhodnotenie rozhodujúcich skutočností a právne posúdenie veci. V tomto prípade preto ich nie je potrebné opakovať, keďže ani zo strany odvolateľa neboli v priebehu odvolacieho konania tvrdené také skutočnosti, s ktorými by sa nevyporiadal súd prvej inštancie v dôvodoch svojho rozhodnutia. Treba mať na pamäti, že konanie pred súdom prvej inštancie a pred odvolacím súdom tvorí jeden celok a určujúca späťnosť rozhodnutia odvolacieho súdu s potvrdzovaným rozhodnutím súdu prvej inštancie

vytvára ich organickú (kompletizujúcu) jednotu. Ak sa odvolací súd v celom rozsahu stotožnil s odôvodnením napadnutého rozhodnutia súdu prvej inštancie a v odôvodnení sa obmedzil len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, takýto postup bol plne v súlade s § 387 ods. 1, 2 CSP; rozhodnutie odvolacieho súdu v sebe tak zahŕňa po obsahovej stránke aj odôvodnenie rozhodnutia súdu prvej inštancie.

18. Po preskúmaní veci dovolací súd dospel k záveru, že v danom prípade obsah spisu nedáva žiadny podklad pre uplatnenie druhej vety stanoviska R 2/2016, ktorá predstavuje krajnú výnimku z prvej vety a týka sa výlučne len celkom ojedinelých (extrémnych) prípadov, ktoré majú znaky relevantné aj podľa judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva (pozri napríklad Sutyazhnik proti Rusku, rozsudok z roku 2009, prípadne Ryabykh proti Rusku z roku 2003). Dovoláním napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu totiž uvádza skutkový stav, ktorý považoval odvolací súd za rozhodujúci, stanoviská strán sporu k prerokúvanej veci, obsah odvolania i právne predpisy, z ktorých odvolací súd vyvodil svoje právne názory vysvetlené v odôvodnení, čím tak dovolací súd má za to, že konanie nebolo postihnuté vadou podľa § 420 písm. f) CSP.

19. V súvislosti s námietkou týkajúcou sa porušenia práva na spravodlivý súdny proces v konaní pred súdom prvej inštancie, že na pojednávaní dňa 28. marca 2017 súd prvej inštancie neurčil v zmysle § 181 ods. 2, ktoré skutkové tvrdenia sú medzi stranami sporné a ktoré sú nesporné, ktoré dôkazy vykoná a ktoré dôkazy nevykoná (§ 181 ods. 2 CSP) dovolací súd uvádza, že náprava prípadného nesprávneho postupu súdu prvej inštancie v tomto smere bola daná tiež možnosťou podania odvolania ako riadneho opravného prostriedku, ktorý dovolateľka v predmetnej veci aj využila. Bolo by neefektívne, ba až nezmyselné považovať prípadné nedodržanie § 181 ods. 2 CSP súdom prvej inštancie za tzv. zmätočnosťnú vadu v zmysle § 420 písm. f) CSP a z tohto dôvodu zrušovať v dovolacom konaní rozhodnutia súdov v základnom konaní a vec vracať na ďalšie konanie, hoci účastník konania mal možnosť namietať nesprávnosť postupu súdu prvej inštancie v opravnom konaní a hoci mal možnosť dozvedieť sa o skutkových a právnych záveroch súdov v základnom konaní z odôvodnení ich rozhodnutí. Preto uvedená námietka, aj keby bola dôvodná, nebola by spôsobilá mať za následok tzv. zmätočnosťnú vadu, t. j. porušenie základných zásad súdneho konania, a teda porušenia práva na spravodlivý proces (viď rozhodnutia najvyššieho súdu sp. zn. 3 Cdo 236/2010, 6 Cdo 417/2015, 6 Cdo 17/2017).

20. Vo vzťahu k dovolacím dôvodom vyplývajúcich z § 421 ods. 1 písm. a) a písm. c) CSP dovolací súd uvádza, že pokiaľ dovolateľka opiera prípustnosť svojho dovolania o ustanovenie § 421 ods. 1 CSP, k uvedenému dovolací súd poznamenáva, že otázka relevantná podľa ustanovenia § 421 ods. 1 CSP musí byť procesnou stranou vymedzená v dovolaní jasným, určitým, zrozumiteľným spôsobom, ktorý umožňuje posúdiť prípustnosť (prípadne aj dôvodnosť) dovolania. Dovolací súd vzhľadom na uvedené konštatuje, že samotné polemizovanie dovolateľky v dovolaní s právnymi názormi odvolacieho súdu, prosté spochybňovanie správnosti jeho rozhodnutia alebo kritika toho, ako odvolací súd pristupoval k riešeniu právnej otázky významovo nezodpovedajú ani jednému z kritérií uvedených v § 421 ods. 1 písm. a) a písm. c) CSP. V prípade absencie náležitého vymedzenia právnej otázky najvyšší súd nemôže pristúpiť k posudzovaniu všetkých procesnoprávných a hmotnoprávných otázok, ktoré pred ním riešili prvoinštančný a odvolací súd, a v súvislosti s tým ani vyhľadávať všetky (do úvahy prichádzajúce) rozhodnutia odvolacieho súdu, ktoré sa týkajú danej problematiky; dovolací súd nemôže svoje rozhodnutie založiť na domnienkach (predpokladoch) o tom, ktorú otázku mal dovolateľ na mysli; v opačnom prípade by uskutočnil procesne neprípustný bezbrehý dovolací prieskum priechiaci sa nielen (všeobecne) novej koncepcii právnej úpravy dovolania a odvolacieho konania zvolenej v Civilnom sporovom poriadku, ale aj (konkrétne) cieľu sledovanému ustanovením § 421 ods. 1 CSP (viď komentár autorov Edmund Horváth a Andrea Andrášiová k Civilnému sporovému poriadku). Preto vzhľadom na uvedené dovolací súd uvádza, že dovolateľka uplatnený dovolací dôvod nevymedzila spôsobom vyplývajúcim z § 421 ods. 1 písm. a) a písm. c) CSP.

21. Z vyššie uvedených dôvodov dospel dovolací súd k záveru, že dovolanie dovolateľky nie je podľa § 420 písm. f) CSP procesne prípustné a nie je prípustné ani podľa § 421 ods. 1 písm. a) a písm. c) CSP, tak neostávalo dovolaciemu súdu iné, ako dovolanie podľa § 447 písm. c) CSP odmietnuť.

22. Najvyšší súd rozhodnutie o nároku na náhradu trov konania o dovolaní neodôvodňuje (§ 451 ods. 3 veta druhá CSP).
23. Toto rozhodnutie prijal senát najvyššieho súdu pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.